

Měsícsvit 4

Jako mladý jsem pil. Docela dost pil. Však to znáte, na sekeru nalévají nějakou dobu a když už nechtěj, tak se jde prostě do jiný hospody. Vesnice. Občas města. To by bylo v pohodě. Problém nastal když jsem se z toho chtěl vyhrabat. Jedinej kdo mě držel nad vodou byla moje sestra Seantha, věřila ve mě a neviděla ve mně jen tu trosku, kterou jsem byl. Došel jsem do vesnice - chvíli poctivě pracoval. Jeden švec mě vzal do učení a když to člověku pálí, tak dokáže sem tam něco vylepšit, nějaký postup, tu a tam sehnat lepší materiály. Pár uklouznutí a propitých nocí se samozřejmě našlo, ale už vše vypadalo nadějně.

Problém byl, že obyčejný učeďník ševce moc nevydělá. Učil jsem se sice i z knih abych někdy mohl odejít do města a být tím správným učencem, kterého platí jen za vědění, ale k tomu bylo ještě daleko. Ale chtěl jsem odejít hned. Se sestřičkou. Za lepším životem - zajistit ho sobě i jí.

A v tom byl ten problém. Půjčil jsem si. U špatných lidí a úplně jsem neměl na to to rychle splatit. A splátky se zvětšovaly. Pak přišli. Seanthu díky bohu nechali na pokoji, ale já jsem dostal pěkně na budku. Chtěli peníze a rychle - tak jsem si půjčil jinde. Sklouznul k pití, abych se z toho nezbláznil, abych ten tlak vydržel. Ano, znova. A příběh se opakoval. Ani si nepamatuju, jak přesně se to stalo, ale jednoho dne všem věřitelům došla trpělivost.

Vzali mě, zavřeli na temný místo, a pak se na mě začali vyžívat. Nejhorší byl jeden z nich. Říkali mu Pindal. Furt mlel, furt všechno komentoval, ve všem se vyžíval. Jemu ani nešlo o ty nevrácené prachy, jemu šlo o potěšení z ubližování. Jeho hlas slyším doteď:

"Ty jsi nám omdlel, Valandorine? Neboj, přestal jsem, jakmile jsi vytuhnul. Přeci bych tě neochudil o všechnu tu srandu, co jsem si pro tebe připravil. Kde jsi to skončil? Říkal jsi něco o tom, že jsi strááášný chudák a smolař, a že všechno určitě vrátíš, hned jak tě pustíme. A když jsem ti řekl, že za každých sto zlatých, co nám dlužíš, ti vytrhnu jeden nehet, tak jsi omdlel... No neboj, s trháním jsem na tebe počkal. Kolik? Devět? Pověz, který nehtík chceš nechat?"

Když skončil a věz, že jsme omdlel po každém vytrženém nehtu, přišel s odporným úsměvem a novou zábavou.

"Hele, víš, že jsem zapomněl na úroky? Panečku, to by byla chyba. K dnešnímu dni dlužíš devět set půjčených zlatáků a čtyři sta zlatáků na úrocích. Trhání nehtů už mě neba, co takhle za každou stovku úroků zlomit jeden prst? Ale no tak, neomdlívej! To mi nedělej..."

Nevím, na co čekali, proč mě nepustili. Vždyť jsem jim nasliboval hory doly, že jim to vrátím do týdne a třikrát víc, jen aby mě už nechali na pokoji. Že jim nabídnou cokoliv, ale furt jakoby mi nevěřili.

Jednou, když jsem náhodou i přes bolest, žízeň a hlad na chvíli usnul, měl jsem příšerný sen. Navštívila mě sestra Seantha. Rozplakala se, když mě viděla, zlomeného, páchnoucího vlastní močí a výkaly. Litovala mě a já ji utěšoval, že není tak zle, jak to vypadá. Opět jsem jí sliboval, jak už tolikrát předtím, že po téhle lekci už konečně budeme jen spolu, a já budu hodný brácha, na kterého bude spoleh. Najednou na mě začala řvát, chrlit ty nejhorsí nadávky, proklínala mě k ďáblu. Tehdy mi došlo, že to není sen, ale realita...

Do zorného pole se mi vetřel Pindal. Smál se jak děčko, co právě dostalo sladký cukrkandl. Škubnutím provazu umlčel Seanthu, kterou měl na vodítku jako nějakou prašivou čubu. Podíval se mi zpříma do očí a vychutnával si můj zmatek.

„Celou dobu, co jsem si tady s tebou hrál, mi bylo jasné, že Ty nám nikdy svůj dluh nesplatíš. Jsi nula. Hovno u cesty, nad kterým každý ohrnuje jen nos. Bezcecný kus lejna, který ani půdu pořádně nepohnojí. Ale máš šikovnou sestru...”

Krátkou odmlkou mi dal čas všechno vstřebat a uvědomit si, co jsem způsobil.

„Sheanta bude platit. Má co nabídnout, na rozdíl od tebe. Bude platit za tebe. A s každou splátkou bude vzpomínat na tebe, že kvůli Tobě musí platit. Nejdřív mě, dokud mě bude bavit. Potom jiným a jiným. A věř mi, bude platit do té doby, než se z ní stane stejný hovno u cesty jako jsi ty. Do doby, dokud nad ní nebudou lidi ohrnovat nos.”

Sheanta omdlela a tvé srdce ztvrdlo na kámen.

„Podívej se na sestru. Dnes ji vidíš naposledy. Zapamatuj si krásu, kterou jsi mi prodal za flašku levnýho chlastu. Tebe teď pustím, zaplatil jsi Sheantou. Vzpomínáš? Říkals, že nabídneš cokoliv. Jsi opravdový lidský hovno...”

Od té doby jsem se nenapil. A pořádně nevyspal. Pindal lhal. Sheanta je se mnou pořád. Pronásleduje mě v myšlenkách, ve snech. Týrá mě výčitkami, ale nic jiného si ani nezasloužím.